

РЕШЕНИЕ

№ 1878

гр. София, 23.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 08.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **1145** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.40 от Закона достъп до обществена информация /ЗДОИ/.
Образувано е по жалба от Н. П. Н. от [населено място] срещу отказа на Зам.-главния прокурор К. Ф., обективиран в Писмо №5/2023 – ГП/17.01.2023 г. за предоставяне на обществена информация по подадено от него заявление вх. №5/2023-ГП от 03.01.2023 г. В жалбата се твърди, че оспореният отказ е незаконосъобразен. Излагат се съображения, че заявителят по ЗДОИ не е длъжен да посочва източника си на информацията, която е станала негово достояние и на базата на която е отправил своето запитване. Все пак посочва, че приложената към заявлението снимка, въз основа на която е поискал достъп до информацията, е налична в медиите. Освен това счита, че информацията, която е поискал, има белезите на обществена такава и е налице обществен интерес да бъдат осветлени процесите, по които се вземат решенията от чисто административен и структурно-определящ характер в ПРБ. Излага съображения, че фактът, дори само съмнението, че от прокурорите се изисква да изпращат обвинителните си актове за предварително одобрение и съгласуване във ВКП сам по себе си е скандал от много висока величина. Затова няма как подобен казус да попада извън обхата на обществения интерес на ЗДОИ. Именно наличието и съдържанието на поисканата от него заповед е от естеството да му помогне да си състави мнение за административната дейност и ефективност на прокуратурата. Предвид това иска отмяна на оспорения отказ и делото да бъде решено по същество,

като се задължи ответника да му предостави посочената заповед, а не само да се върне преписката за ново произнасяне. В противен случай счита, че би се стигнало до нов отказ и ново безсмислено съдебно производство. Жалбата се поддържа в съдебно заседание от оспорващия и процесуалния му представител адв. К., като се излагат подробни съображения за нейната основателност.

Ответникът – Зам.-главния прокурор на ВКП, чрез процесуалния си представител юрисконсулт М. С. в представен писмен отговор и в съдебно заседание, изразява становище за неоснователност на жалбата. По подробно изложени съображения счита, че в случая ЗДОИ е неприложим, тъй като не е изпълнено изискването на чл.2, ал.1 от същия закон, а именно целта на предоставянето на информация да е лицето да може да си състави собствено мнение за дейността на задължения субект чрез получаване на конкретна и ясно формулирана информация. Твърди се, че търсената с процесното заявление информация не може да бъде свързана с дейността на задължения субект, тъй като в ПРБ не са утвърдени други способи за общуване извън официалната кореспонденция. В тази връзка всеки вид общуване, който не съответства на официално установения не разкрива информация относно дейността на ПРБ, поради което счита, че процесното искане не попада в приложното поле на ЗДОИ. По тези съображения се иска да бъде постановено решение, с което жалбата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участвалия в съдебното производство прокурор от СГП изразява становище за неоснователност на жалбата с довод, че по отношение на исканата информация ЗДОИ е неприложим.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната в ПРБ административна преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Видно от приложената административна преписка на 02.01.2023 г. оспорващият Н. П. Н. е депозирал до К. Ф., Зам.-главен прокурор, заявление по ЗДОИ, в което е посочил, че в публичното пространство се е появила информация относно заповед на зам.-главния прокурор П. Ц., с която е разпоредено на всички прокурори в България да изпращат своите обвинителни актове за предварително съгласуване във ВКП. За потвърждение на изложеното, в заявлението е приложена екранна снимка от съобщение, изпратено от Ц. Главен със съдържание „Колеги, моля изпращайте актовете си за проверка на мейла на В. С.!“. Предвид това заявителят е поискал да му бъде предоставено по имейл копие от въпросната заповед на П. Ц., или разпореждане, или друг вътрешноведомствен акт, по отношение на който е посочил, че не може да знае точното му наименование, който дава такава инструкция на 1500 български прокурори. Така подаденото заявление е входирано с вх. №5/2023 – ГП от 03.01.2023 г.

С Писмо №5/2023 – ГП/17.01.2023 г. Заместника на Главния прокурор при ВКП К. Ф. е уведомила заявителя, че в настоящия случай ЗДОИ е неприложим. Изложени са мотиви, че поисканата със заявлението информация се основава на „екранни снимки“ от предполагаемите чатове с неизвестен произход, включени като част от съдържанието на заявлението. Счела е, че информацията се иска именно в тази връзка, като от изложеното в заявлението следва извод, че същата не може да се приеме като обществена по смисъла на ЗДОИ, защото не отговаря на изискванията на чл.2, ал.1 от

същия закон – целта на предоставянето на информацията да е лицата да могат да си съставят собствено мнение за дейността на задължения субект.

Писмото е изпратено на заявителя на посочения от него имейл на 17.01.2023 г.

Видно от приложеното по делото копие на Заповед №РД-04-208/12.06.2020 г., със същата Главния прокурор е определил К. Ф. – заместник на главния прокурор при ВКП да взема решения за предоставяне или отказ от предоставяне на достъп до обществена информация, създадена и съхранявана от ВКП, В. Н. и Администрацията на главния прокурор и да уведомява писмено заявителите за своето решение или липсата на исканата обществена информация.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Актовете, с които се предоставя или се отказва достъп до обществена информация, безспорно са индивидуални административни актове по смисъла на чл.21, ал.1 АПК, доколкото представляват волеизявление на законово оправомощен орган, с което се създават права или непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на отделни граждани и организации. Настоящият съдебен състав приема, че оспореното писмо, макар да не е под формата на решение, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.28, ал.2 ЗДОИ, подлежащ на съдебен контрол по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.40 ЗДОИ. В същото е посочено, че исканата информация не отговаря на изисванията на чл.2, ал.1 ЗДОИ, поради което този закон е неприложим. Следователно, оспореното писмо представлява отказ да бъде предоставен достъп до поисканата със заявлението информация.

Жалбата е подадена от активно легитимирано лице, подало заявлението за достъп до обществена информация, насочена срещу неблагоприятен за него акт. Спазен е законоустановения срок за оспорване, доколкото се установи, че писмото е получено от оспорващия на 17.01.2023 г., а жалбата срещу отказа е подадена на 30.01.2023 г. Освен това, в същото не е указано пред кой орган и в какъв срок може да се подаде жалба, при което съответният срок за обжалване се удължава на два месеца, съгласно чл.140, ал.1 АПК.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че същата е и **ОСНОВАТЕЛНА**.

Оспореното в настоящото производство писмо е издадено от компетентен орган – К. Ф. – заместник на главния прокурор при ВКП, оправомощена със Заповед №РД-04-208/12.06.2020 г. Главния прокурор да се произнася по заявления за достъп до обществена информация.

Съдът приема, че макар да не е издадено във формата на решение, доколкото оспореното писмо е издадено в предписаната от закона писмена форма, а съдържанието му съответства на разпоредбата на чл.38 ЗДОИ не е налице основание за неговата отмяна по чл.146, т.2 АПК. Ясно е кой орган го е издал, по кое заявление и до кого е адресирано. Изложени са мотиви за формирания отказ, от които заявителят е разбрал причините, поради които е направен.

В хода на проведеното административно производство не се твърди и не се установи да са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, които да бъдат определени като съществени по смисъла на чл.146, т.3 АПК.

Съдът счита обаче, че процесният отказ е постановен в несъответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона.

Правото да се търси и получава информация е конституционно признато в чл.41, ал.1 и ал.2 от Конституцията на РБългария, като това право обхваща и корелативното

задължение на държавните органи да осигурят достъп до общественозначима информация, изключая нормативно уредените му ограничения. В действащото законодателство са предвидени различни правни средства за достъп до информация в зависимост от произхода, съдържанието и значението на информацията за правните субекти. Един от правните способи за упражняване на конституционното право на достъп до информация е регламентиран в ЗДОИ. Съгласно чл.4, ал.1 ЗДОИ всеки гражданин на Република България има право на достъп до обществена информация при условията и по реда, определени в този закон, освен ако в друг закон е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация. Съответно, в разпоредбата на чл.2, ал.1 ЗДОИ обществената информация по смисъла на този закон е дефинирана като всяка информация, свързана с общественния живот в РБългария и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. В чл.9, ал.1 от ЗДОИ е регламентирано, че обществената информация, създавана и съхранявана от органите и техните администрации, е официална и служебна, като в чл.10 и чл.11 ЗДОИ са дадени легалните дефиниции на понятията "официална обществена информация" и "служебна обществена информация" и е определен предметния обхват и съдържанието на видовете обществена информация по ЗДОИ. По смисъла на чл.10 от ЗДОИ "официална обществена информация" е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия, а съгласно чл.11 от ЗДОИ "официална служебна информация" е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации. В разпоредбата на чл.3 от ЗДОИ са определени кои са задължените субекти за предоставяне на достъп до обществена информация - държавни органи, органи на местното самоуправление, публичноправни субекти и т.н., които създават или съхраняват обществена информация. Със ЗДОИ е създадена и правна гаранция за упражняване на конституционно признатото право на гражданите на достъп до информация по чл. 41 от Конституцията на РБългария, като е регламентирано, че решенията на задължените за предоставяне на достъп до обществена информация лица и за отказ за предоставяне на достъп до такава информация, подлежат на съдебно-административен контрол по реда на АПК /чл. 40, ал. 1 от ЗДОИ/.

При анализа на посочената по-горе нормативна регламентация следва извода, че във всеки един случай при извършване на преценка дали за даден субект съществува законово регламентирано задължение за предоставяне на достъп до информация по реда и на основание ЗДОИ, е необходимо да се установи кумулативното наличие на три предпоставки, а именно: 1. Субектът, до който е направено искането, да е задължено лице по смисъла на чл.3 ЗДОИ; 2. Информацията, която се иска, да представлява официална обществена информация или служебна обществена информация по смисъла на чл.10 и чл.11, вр. чл.2, ал.1 ЗДОИ и да се създава или съхранява от органа, сезиран със заявлението за достъп до информация и 3. в друг закон да не е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на исканата информация. Посочените предпоставки представляват юридически факти, които пораждаат компетентността /правото и задължението/ на органа, сезиран с искане за предоставяне на достъп до обществена информация по ЗДОИ, да се произнесе с индивидуален административен акт по направеното искане /с решение за

предоставяне на достъп до обществена информация или за отказ за предоставяне на достъп обществена информация/.

Безспорно ВКП, като орган на съдебната власт е задължено лице по смисъла на чл.3 ЗДОИ. Нейният административен ръководител или оправомощено от него длъжностно лице е задължен да предоставя обществена информация по смисъла на чл.10 и чл.11, вр. чл.2, ал.1 ЗДОИ, даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на прокуратурата.

Противно на изложеното в процесното писмо, съдът приема, че от съдържанието на заявлението става ясно, че заявителят иска да знае дали от Зам.-главния прокурор П. Ц. е издадена заповед, разпореждане или друг вътрешноведомствен акт, с който да е разпоредено на прокурорите да изпращат актовете си за проверка на мейла на В. С.. Приложената в заявлението екранна снимка само обосновава предположенията на заявителя, че има издаден такъв акт. Предвид това се стига до извода, че ответникът неправилно и в несъответствие с изразената воля на заявителя е определил предмета на търсената информация, вследствие на което неправилно и с посочените от него мотиви не е предоставил достъп до същата.

В настоящия случай, съдът намира, че поисканата от оспорващия информация отговаря на законовото определение за обществена информация, тъй като с получаването ѝ заявителят ще си създаде мнение относно дейността на задължения субект, с оглед на което обществото може да си направи обоснован извод как работи ПРБ и дали актовете на прокурорите, преди постановяването им, се изпращат за предварителна проверка във ВКП.

Квалифицирането на исканата информация като обществена е достатъчно основание за възникване на задължението на ответника, при спазване на принципите, прогласени в нормата на чл.6 ЗДОИ, да осигури достъп на заявителя до нея. Противно на изложеното в оспорения отказ търсената обществена информация отговаря на изискванията на чл.2, ал.1 ЗДОИ. Съдебната практика, позовавайки се на определението за термина "информация" според Българския тълковен речник, конкретизира понятието "обществена информация" като сведение или знание за някого или нещо, свързано с обществения живот в страната, респ. за дейността на задължените по чл.3 ЗДОИ субекти. Тази информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. В случая същата безспорно е свързана с обществения живот на страната и посредством нея търсецкия достъпа може да си състави собствено мнение относно дейността на ПРБ. Предвид това, че със заявлението се иска достъп до обществена информация, за която се твърди, че се съдържа в издаден от зам.-главен прокурор и е свързана с работата на прокурорите н ПРБ, се стига до извода, че информацията, достъп до която е поискан, е "официална служебна информация" по смисъла на чл.11 ЗДОИ.

Предвид изложеното и след като информацията е обществена, създава се и се съхранява при задължения субект и доколкото в друг закон не е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на исканата информация, следва извода, че за ответника е възникнало задължение да я предостави на заявителя, в случай, че същата е създадена. Като е отказал достъп до исканата информация по съображенията, изложени в процесното писмо, ответникът е издал незаконосъобразен акт, който подлежи на отмяна. в процесния случай не е било налице основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация на посочените от

ответника основания. Заявлението отговаря на изискванията на ЗДОИ, безспорно е, че ответникът е задължен субект по смисъла на чл.3 ЗДОИ, а поисканата информация е обществена и подлежи на предоставяне от страна на ответника, който, ако такава е създадена, я съхранява. Следователно ответникът не е следвало да отказва на посочените основания исканата от оспорващия информация, а е следвало да предостави достъп до същата, в случай, че такава е създадена и не са налице някои от предпоставките за отказ по чл.37 ЗДОИ.

По тези съображения съдът намира, че подадената жалба се явява основателна и отказът, обективиран в процесното писмо следва да бъде отменен изцяло като незаконосъобразен. Преписката следва да се върне на административния орган за ново произнасяне по подаденото от Н. П. Н. от [населено място] заявление с вх. №5/2023-ГП от 03.01.2023 г.

При постановяване на административния акт задълженият субект следва да извърши проверка има ли издадена заповед, разпореждане или друг вътрешноведомствен акт от Зам.-главния прокурор П. Ц. с посоченото в заявлението съдържание и ако има такъв акт да има предвид, че съдържащата се в него информация подлежи на предоставяне от страна на ответника, тъй като касае начина на функциониране на ПРБ, в частност начина на вземане на решения от прокурорите в съответните прокуратури при издаване на техните актове. В зависимост от изхода на проверката и в случай, че установи наличието на такъв акт, следва да се произнесе с мотивирано решение по постъпилото заявление, с което да предостави достъп до съдържащата се в същия информация. Ако установи, че такъв акт не съществува, следва да уведоми за това заявителя.

Водим от гореизложеното и на основание чл.173, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ отказа на Зам.-главния прокурор К. Ф. да предостави достъп до исканата от Н. П. Н. от [населено място] със заявление вх. №5/2023-ГП от 03.01.2023 г. обществена информация, обективиран в Писмо №5/2023 – ГП/17.01.2023 г.

ИЗПРАЩА преписката на Зам.-главния прокурор К. Ф. за ново произнасяне по подаденото от Н. П. Н. от [населено място] заявление вх. №5/2023-ГП от 03.01.2023 г., **в 14-дневен срок от получаване на решението**, съобразно дадените в мотивите на настоящето решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл.40, ал.3 ЗДОИ.

СЪДИЯ:

